

תימוני כמו קיסר

על טיבו של בעל מינוי הסתדרותי ("תשקיף" העולם הזה 23.3.88). שמעון אביזמר, היו"ר החדש של המכון לחקר העבודה באוניברסיטת תל-אביב (מכון גולדה מאיר) הוא לא רק מאנשיו של ישראל קיסר, אלא גם מבני עדתו, יעני — ימני אסלי. ומה בכך?

אביזמר, יליד הארץ, בוגר האוניברסיטה העברית, ממארגני עליית תימן אחר קום המדינה, איש משרד החוץ בלונדון, בומביי וניו יורק, נציג הסתדרות בארצות הברית ולאחרונה ראש המחלקה להשכלה גבוהה שלה, מתאים לתפקיד מכל הבחינות. יהודה גארה, חולון

הנסיך ואמא אוזה

עוד על שליטי מונאקו (הפגישה עם הנסיכה קרוליין", העולם הזה 24.2.88).

לא צריך לזלזל בשליטי מונאקו, הנסיכים לבית גרימאלדי. הם עושים לגמרי לא רע. אני לא מדבר על שתי הנסיכות הצעירות העושות חיים משוגעים או על הנסיך יורשה-עצר, אלברט, שעשה החורש רושם טוב מאוד באולימפיאדת החורף של קלגארי, שבה הופיע כמישלחת של איש אחר מנסיכותו.

היה זה דווקא קרוב-רחוק שלהם, אחד ג'וזף גרימאלדי, שהוציא למישפחה שם אריה, לפני יותר מ-150 שנים, כאשר נודע כאחד הליצינים המבוקשים על הבימה האנגלית, אליה משר, במשך השנים, מאות אלפי צופים לחזות בתפקיד הפנטומימה שלו באמא אוזה.

עדי קרמר, רמת-גן

שופט אינו שופטת

על זהותו של שופט ("הפעמים", העו"לם הזה 16.3.88).

למען הסדר הטוב: לא היתה זאת השופטת ורדינה סימון שסירבה בשעתו לבקשת המיטרה לעצור את עופר כנען (ועת הובא למעצר על שאיים על חברתו), אלא היה זה שופט. השופט אהרון פרוינד.

איגרות אברמסקי

על איגרותיו של סופר מנוח. לצורך הוצאה לאור של איגרותיו של הסופר המבוקר יעקב דוד אברמסקי מבקשת המיטרה ממי שברשותו מאיגרותיו להעבירן אליה — מקור או תצלום.

הוצאות הצילום והמישלוח על המיטרה. את האיגרות נא לשלוח לפי הכתובת: שולה קיסטר, ירושלים 96103, רחוב בן-דוד 9, כניסה ב', טלפון 02/534-749.

שולה קיסטר, ירושלים

בעייה של אורחות

על אי-ההפעתה של זמרת-הרוק הרוסית בעצרת-החמאה של קו אדום ("אנשים", העולם הזה 9.3.88).

הידיעה בדבר אנושים האחרון של העולם הזה, תחת תצלומה של הזמרת, האומרת: א.א. הוצ'ובה, הזמרת הסובייטית, הכיעה רצון להשתתף בעצרת-השלום אולם בגלל אכילה, סכיאה ושתיה, איחרה לעצרת, "סולפת".

האמת היא שאחרי שהזמרת שמעה על הפגנת הקו האדום ותוכנה היא הסכימה להופיע. אך ערב העצרת פנתה לאמרגן אחת איה, הציגה עצמה כאחת ממארגני העצרת (והסתבר שזה נכון) וביקשה מהזמרת שלא להופיע בנימוק שהיא אורחת וזה.

לאור העובדה, כי בעצרת דומה שאירגן שלום ענשין, באותו המקום, נימוק זה לא תפס ביחס לאמן אמריקאי, נראה לי שזאת היתה פנייה מעליבה ולא מכובדת. כמארחי האמנית ולהקתה הצענו לה לכבד את רצון המארגנים ולא להשתתף בעצרת.

יורם גויזנסקי, המוכיר הכללי, תנועת הידידות ישראל-ברית-המועצות

לא מתעצבן מאף אחד

על יתרון בעלי-הידע ("מיכתבים ל-רות", העולם הזה 6.4.88).

עם כל התפעלותי מהמורד הכי מרתק (לדעתך, לפחות) בהעולם הזה, הלא הוא מיכתבים לרות,

קריא קרי.

והשכבות. האסטיאציה ההיסטורית לנאצים מתחזקת והולכת.

אני משתומם לראות כיצד אתה שומר על אופטימיות. כפי שצינת באחד ממאמריו, מחנה השלום קטן יותר. השיכבה האתנית התומכת בארץ-ישראל השלמה היא רוב דמוגרפי מתחזק. המניעים ביסוד ארץ-ישראל השלמה הם מניעים מכוערים: מי שתמיד ראו עצמם כאזרחים ממדרגה שניה שמחים מאוד לשלוט באזרחים ממדרגה שלישית — הערבים בשטחים הכבושים. עבר כי מלוק.

נוסף על זה המערך האמוציונלי של נקמנות, צרות-נפש, שינאה ורשע וזכה בהסוואה מצוינת מתחת ל"כיפה". אשריד שאתה אתאיסט. האל-הים שאנשים אלה מתפללים אליו חייב להיות מסוגם — קגאי, מרושע, נתעב ממהותו.

מחנה-השלום בנוי על מערך אתני חינוכי מצומצם הרבה יותר, המצטמצם והולך. באורח רומה, הקבוצה השפוייה של פלסטינים, ארצות הכסדר-שלום, מצטמצמת באורח מקביל, וקבוצת הרוצים נקמנה ובהרס מתחזקת, ככל שמסע הריכוז בשטחים הכבושים נמשך, וככל שממדת-ישראל ממשכה בסירובה לשוחח עם נציגי הפלסטינים — אש"ף.

אני חוזה כאן את אותו מערך של כוחות ומחויבות של טראגדיה בלתי-נמנעת. שחזית מבשרי במשך 17 שנות-נישואין אומללות. רצון טוב, הגיון וחסד אנושי אין להם שום סיכוי קל שבכלים בעימות עם טיהרה, צרות-מוחית, נקמנות, קינאה ורישעות.

הרואי וחסר-תיקווה

מאבקך נראה לי הרואי וחסר-תיקווה. אבל ברצוני להביע את תמיכתי — משום שמה שאתה נלחם למענו הוא צדק, אם כי הוא הסרטיבוני. הפשע היסודי של נישול הפלסטינים מבתיהם ב-1948 הוא התשתית לסדרה גרוילה של פשעים נוספים, שהגיעה לשיאה במילחמת-הלבנון ובמדי אבק-היריבו הגוכחי.

פיטרס לא ניסח את החוק הנא, ואני מנסח אותו בשמו, עבודך:

במאבק בין טיהרה לשיפוי — הטירוף מנצח. במאבק בין טוב ורע — לטוב אין סיכוי! אני זוכר כחום את שיחתנו האיטית האחת והיחידה. אני מקווה שניפגש שוב כשאתפנה לבקר בארץ — וזהו כדוך גם בחובותי כאן כהוצאה באוניברסיטה, וגם בצורך להיות נוכח, כערך, כהליכים המישפטיים הקשורים למותה של גאולה.

אשמח לשמוע ממך שוב. הוכחת את עצמך כידיד נאמן. שלך בתודה וידידות. משה.

גבו, טוב, אינני יכול להימנע מלחשוב על האנלוגיה. המהפכה העממית בשטחים הכבושים מוצגת על-ידי המימסד הישראלי כתוצאה של הסתה על-ידי אש"ף, בריוק כמו שהתקוממותי שלי ושל טלילה נגד הריכוז בידי גילי הוצג על-ידיה כתוצאה של הסתה של כת.

בשני המקרים, המרכז מסרב לקחת אחריות על מעשיו שלו, ובמקום להגן שהאיכה נגדו היא תגובה לחיטותיו וטיפשותו, הוא מחפש שעיר לעזאזל חיצוני.

עד כאן מיכתבו של קרי. הוא צירף אליך תגובה ארוכה ומפורטת על התיאור שפורסם במתנה של ידיעות אחרונות. נתון כדי כך פירט את המיקרה הטראגי לפרטי-פרטי (והוא עמודים 118-16).

מ.א.א.א.

השבוע קיבלתי מיכתב מד"ר משה קרוי. הוא כתוב על ניידיה-מיכתבים של הפקולטה לפילוסופיה באוניברסיטת להטרוב כמחוז ויקטוריה באוסטרליה.

קרוי הגיב על הכתבה של העולם הזה (16.3.88) על מות גורשתו. וכך כתב:

אורי היקר, תודתי העמוקה על תמיכתך בי ובטלילה, בעיקבות הטראגדיה המישפחתית שחוונו. בניגוד לעיתונים שחריטנסציות ככל מחיר, כידענות אחרונות, העולם הזה בהר, כרגיל, לא במסלול הפופולארי ביותר, אלא במסלול הקשה

קורא קרוי, כילד בן 10 מצאתי את העולם הזה...

והמאכזב: הצגה יותר מאוזנת ועובדתית של האמת.

מאמרה של עמית רייכר בידיעות... משאיר אותי כמעט המום כביטוי של צביעות, רישעות, צדונית-מוחזקת וחרד-רדידות.

אני מצרף רשימה של 41 נקודות שחילצתי מהמאמר, בצירוף הפרכתו העובדתית, בתיקווה שתמצא בהן עניין. נמנעתי מלהתייחס במפורט לכל הנשאים שהם סוביידיציה, ולפיכך הרשימה התקצרה.

העיוותים במאמר מייצגים שלושה שלבים: השקרים המקוריים שגילי סיפרה למישפחתה, ושביטאור את אחד ההיבטים המרכזיים של הפאתולוגיה שלה; הדברים שבני-מישפחתה הוסיפו כדי הרמיון והרישעות הטובה עליהם; הדברים שעמית רייכר ינקח ממקורות נביבות מוחיה שלה עצמה, והמייצגים פשוט חוסר-יכולת אלמנטרית להבין עובדות ולהציג אותן כסדרון.

כילד בן 10

קראתי גם באהדה ובחזרה עמודה מאי מרים אחרים בהעולם הזה. אני רואה שאתה מני שייך באותו הקו שבגללו, כילד בן 10, לפני שלוש שנה, מצאתי את העולם הזה השכוען היחיד והראוי לקריאה: תשיפה של שחיתות, צביעות, רשע וטיפשות — מרכיביה היסודיים של המערכת הממסדית.

כמי שצופה בתרשות ישראל ב"הי"ל — אוסטרליה וארצות-הברית, אין לי ספק שהעולם הזה מייצג את אחת הנקודות האחרונות של שפית-הרעות בישראל. הריכוז הקלגסי האכזרי של התחזקמות העממית של הפלסטינים הביא לשינוי עמוק בתרמיתה של ישראל בכל החוגים

הפעם אני מסתייג מקביעה אחת של בעלת המי דור.

היא כותבת, בהערת-כינייים, שאנשים שבאמת יודעים, מתעצבנים מאנשים החושבים שהם יודעים את הכל.

לפי נסיוני בחיים זה לא כך. רק אנשים החושבים שהם באמת יודעים, מתעצבנים מאנשים החושבים שהם יודעים את הכל.

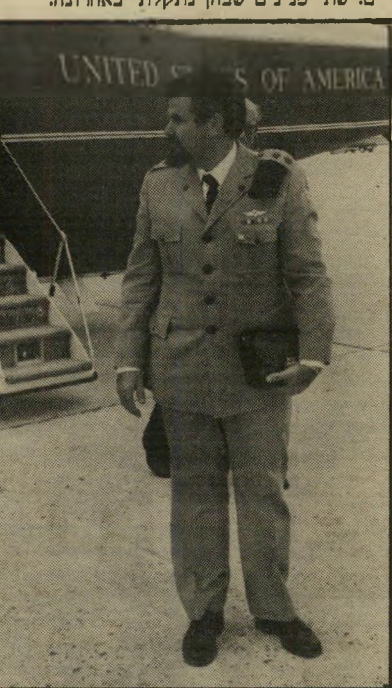
כי מי שבאמת יודע, לא מתעצבן מאף אחד.

יוסף רביב, רמת-גן

פנינים לאוסף

עוד על ראשית-יבות צה"ליים ("מיכתבים", העולם הזה 10.2.88. והלאה).

והרי תרומתי לאוסף של ראשית-יבות צה"ליים: שתי פנינים שבהן נתקלתי באחרונה.

תת-אלוף נבו, המוכיץ של הרוהים

אחת היא תוארו של תת-אלוף עוראל נבו, מזכירו הצבאי העבדקן של ראש-הממשלה (ואו) גם כן בראשית-יבות, הרוהים). תת-אלוף נבו הוא מוכיץ (כן, מוכיץ, מזכיר צבאי).

והפנינה השנייה היא מתאם — מערכת (ממוחשבת) לתיכנון אימונים (בחילות צה"ל). אברהם לוי, נחוויה

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בישעת הצורך ניתן גם לפנות במי לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 972-3-245242. מניו 2009, ובטלסקם RMYM IL 341667 —

מהגדות התיירות העברית

בימים שמש-הנסיעות טרם נגבה, היה כנראה לידדים מיראל קל יותר לפשוץ מדי פעם למולדת. מה שגם איפשר להם להביע את רצונם על החיים במולדת. וכך סיפרה יודת, שביקרה בארץ אחד הפסקה של שנים, לכתב העולם הזה, בגליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה.

היה לי קטע במלון-יוקרה בתל-אביב: על סמל-הקפה שהמלצר הגיש לשולחני היתה טביעת-שפתון. כאשר הסבתי את תשומת-ליבו של המלצר לכתם האדום, הוא הגיב מייד בהתי נוגנות תקיפה: נברת, זה באמת לא שלי!"